

Od vědy k nevědeckému poznání.

Většina lidí, která hledá informace na internetu o nějakém problému, který je zajímavá, se setkává s různými výklady, které je možné rozdělit na oficiální = vědecké a ty alternativní, předkládané různými odborníky a popularizátory vědy, kteří nejsou těmi prvně jmenovanými uznáváni. Je možné tvrdit, že „vědecké“ názory se mění vždy po smrti jejich propagátorů, kteří jsou na nich závislí z pohledu své reputace, a zaručeného příjmu ze své publikační a pedagogické činnosti.

Je jen málo teorií, které jsou dlouhodobě nezpochybnitelné a všeobecně uznávané, jako například, že Země obíhá okolo Slunce a nikoli naopak. Většina těchto axiomů – nezpochybnitelných pravd je například v matematice. Horší to je ve vědách, u kterých se nemůžeme opírat o „hmatatelné“ důkazy a jsme odkázáni na teoretické předpoklady při zkoumání empiricky zjištěných jevů a pokusech o jejich vysvětlení. Stává se, že kdysi všeobecně uznávané teorie je nutné vzhledem k novým poznatkům opustit a pohřbit je v „propadlišti dějin“, obvykle po smrti jejich autorů. Bohužel takové omyly přetrvávají ještě dlouho v učebnicích a školních osnovách, takže děti se často musí učit naprosté nesmysly, aby dostaly dobré známky a učitelé to musí učit, aby si nemuseli hledat jiné zaměstnání.

Jednou z těchto zastaralých vědeckých teorií je geologické datování, tedy představy o teoretickém stáří planety Země, potažmo vesmíru a zařazení všech jevů v historii do jakýchsi charakteristických skupin. Podle současných teorií je stáří Země obvykle odhadováno na 4,5 miliardy let (vesmíru na 13,5 miliardy) a tato doba se dělí na období, zakončená obvykle nějakým kataklyzmatem. V průběhu 19. století bylo vypracováno rozdělení do 4 etap, podle charakteristického složení usazených hornin a paleontologických nálezů v nich na:

- prvohory 500 – 250 milionů let před námi
- druhohory 250 – 65 milionů let před, končící vymřením dinosaurů po kataklyzmatu
- třetihory 65 – 1,7 milionu let před námi, končící vývojem druhu Homo
- čtvrtohory 1,7 milionu až dodnes, končící současným druhem člověka Homo sapiens

Předchozími etapami před počátkem vzniku rostlin a živočichů na planetě se nebudeme zabývat, neboť tyto poznatky jsou pouze teoretické. Bylo to období prakontinentu Gondwana, geologického vrásnění, rozdělení pevninských ker na dnešní kontinenty, kdy došlo k vývoji jednobuněčných organismů atd.

Tato údajně pradávňá období zkoumá geochronologie, která se opírá o radiochronologické datovací metody založené na studiu rozpadu radioaktivních prvků (pokud známe poločas rozpadu). Tuto metodu lze uplatnit na vyvěřelé nebo metamorfované horniny. Na sedimentované vrstvy, které nejsou starší jako 50.000 let se pak uplatňuje metoda radiouhlíková, podle rozpadu C14 v organické hmotě. Technickým popisem těchto metod se nebudeme rovněž zabývat, na internetu je dostatek pramenů.

Největším problémem datovacích metod je přesnost údajů. Čím je stáří objektu větší, tím více je údaj o jeho stáří pochybný, stejně tak to platí o dříve uváděných údajích. Anglikánský biskup Ussher odhadoval v roce 1650 na základě údajů z Bible stáří Země asi na 5600 roků. Na základě rychlosti usazování hornin podle teorie Charlese Lyella a zkoumání zkamenělin, odhadoval v roce 1880 Angličan Alfred R. Wallace stáří Země na 400 milionů let, oproti tomu lord Kelvin podle výpočtů chladnutí Země dobu odhadl jen na 40 milionů let. Je možné, že tyto odhady jsou reálnější, než současně odhadované stáří kolem 4 miliard let. Nové poznatky zjištěné opakovaným výzkumem různých zkamenělin odhalují možné chyby při určování jejich stáří.

Při novém určování stáří fragmentů kostí neandertálců, jejichž stáří bylo dříve určeno na 30 až 40 tisíc let, se nyní dospělo k 10x menšímu stáří, okolo 4000 let. To znamená, že stejně stará bude i vrstva usazených hornin, ze které nálezy pocházejí. Proslýchá se, že někteří vědci si údaje o stáří prostě vymysleli a ostatní od nich tyto údaje bez ověření převzali. Dokonce se ukázalo, že úlomky lebky připisované neandrtálci patří vlastně jeskynnímu medvědovi...

Veškeré omyly v datování je třeba porovnávat se střídáním změn podnebí na Zemi a vhodnými podmínkami pro život v dotyčné oblasti. Klasickým příkladem omylu je například určení stáří Velkého bariérového útesu, který je největším korálovým útesem na Zemi, při severovýchodním pobřeží Austrálie se táhne v délce asi 2000 km a je dobře viditelný z vesmíru. Tvoří ho soustava nepřeborného množství ostrůvků, které slouží jako útočiště pro mořské ptactvo a ryby. Útes je vytvářen živými organismy - polypy korálnatci, jejichž kostra je tvořena uhličitánem vápenatým. Lidé si většinou myslí, že korál je rostlina, ale je to právě naopak, neboť korál je živočich. Korálů je asi 6000 druhů, kteří žijí v koloniích ve vhodných podmínkách, jako je prosluněná teplá mořská voda. Většinu jejich potravy tvoří symbiotické řasy. Některá barevné druhy korálů slouží jako materiál pro výrobu šperků, z čehož pochází i český název pro korálky. Kdysi bylo stáří Velkého bariérového útesu odhadováno na 20 milionů let, avšak v té době počátkem třetihor vládlo na Zemi chladné období, kdy růst korálů nebyl možný, takže nyní se jeho stáří odhaduje jen na 600 tisíc let.

Ještě markantnější „zkracování času“ vyplývá ze zkrácení doby vrásnění hlavních pohoří, související s pohyby zemských ker, kdy v Evropě vznikly Alpy, Apeniny a Pyreneje, v Americe zase Andy a v Asii Himaláje. V Andách lze nalézt mušle mořských živočichů ve velmi zachovalé podobě ve výšce 2000 metrů a dokonce Indiáni tvrdí, že jejich předkové byli svědky horotvorných procesů, které neprobíhaly miliony let, ale v reálném čase jedné generace.

Ryba latimérie, jejíž stáří bylo odhadováno na 50 milionů let, byla chycena živá ještě ve 20. století a podobně je to i s vývojovým stářím žraloků. Na Sahaře byly mezi kostrami dinosaurů nalezeny i kostry krokodýlů a dokonce lebka krávy, ve vrstvě údajného stáří 100 milionů let. Ve stejné vrstvě byly nalezeny i lidské kosti z časů, kdy ještě nemohl existovat ani předchůdce člověka. Nebo je všechno jinak a Sahara nebude starší jak 6000 let?

Jediná událost, která mohla způsobit tak rozsáhle klimatické změny, byla změna sklonu zemské osy, způsobující, že nastalo střídání ročních období, kdy se polární oblasti pokryly ledem a kolem rovníku vznikaly pouště. Pokud toto datujeme do období před 65 miliony let, kdy vymřeli dinosauři, je to spojováno s dopadem asteroidu o průměru několika kilometrů do oblasti Karibského moře, kdy způsobil vlnu tsunami o výšce několika km, která oběhla celou Zemi a spláchla všechny kontinenty. Z naplavenin dřeva pokrytých horninami pak vzniklo uhlí a na mnoha místech byly nalezeny obří hřbitovy zvířat, které katastrofa zahubila. Podle některých autorů to nebyla zcela náhodná přírodní katastrofa, ale byla záměrně způsobena mimozemšťany, aby zakončili jednu vývojovou etapu Země a zahájili novou éru s novými živočichy a rostlinami. Působením obrovských vln tedy nevznikaly vrstvy naplavenin po miliony let, ale náhle během několika dnů! Takovéto vrstvy naplavenin a usazenin obsahují mimo jiné i lidské kostry, což je zcela logické a vzhledem k jejich stavu je možné určovat jejich stáří řádově v tisících a nikoli milionech let. Celé geologické datování se nám „smrskne“ do tisíckrát až milionkrát kratší doby.

Dalších příkladů vědeckých omylů, doložitelných „nevysvětlitelnými“ nálezy lze uvést celou řadu:

- Na nalezišti Silver Bell poblíž Tusconu, byly nalezeny předměty pokryté latinskými a hebrejskými nápisy. Olovený materiál, ze kterého byly zhotoveny pochází z rudy

místního původu. Na jednom z mečů je vyobrazený dinosaur. Ze které doby tyto předměty mohou pocházet? Žili lidé v době dinosaurů nebo žili dinosauri až do současnosti? Podle vědců pocházejí tyto předměty z 9. století...

- Jsou zdokumentovány případy, kdy metodou C14 bylo určeno stáří měkkýše na 2300 let a v jiném případě na 27.000 let. Ve skutečnosti se však jednalo o vzorky odebrané z dosud žijících exemplářů...
- Sídla indiánů Navajů v Arizoně se nacházejí v blízkosti skalních plošin, kde jsou zachovány lidské stopy vedle stop tříprstých dinosaurů. Podle vyprávění stařešinů kmene žili dinosauri ještě před pár tisíci let, jak říká ústně předávaná historie kmene...
- Na severozápadě Aljašky byly nalezeny kosti dinosaurů, které nebyly zkamenělé, ale v poměrně čerstvém stavu, kdy byla pod mikroskopem vidět i jejich buněčná struktura...
- Na ostrůvku Axel Heiberg, asi 1200 km od severního pólu byl nalezen zmrzlý les (nikoli zkamenělý) jehož stáří bylo odhadnuto na 45 milionů let, avšak jeho dřevo se dalo řezat a pálit. To by nebylo tak zvláštní, kdyby se nejednalo o sekvoje, které rostou v teplém a vlhkém podnebí a nikoli v arktických podmínkách...
- Pod uhelnou slojí v Utahu byla nalezena dinosaurí kost, kde stáří vrstvy bylo určeno na 80 milionů let. Tato kost však byla natolik čerstvá, že se z ní podařilo získat vzorek DNA, což je možné jen při stáří (mládí) ve stovkách let. Pokud tedy dinosauri žili ještě před pár tisíci let, je možné, že se některé exempláře uchovaly dodnes – viz fotografie Lochnessky...
- Podle vědců žili trilobiti před 250 až 600 miliony let. Jak tedy chcete vysvětlit otisk lidské boty, kde je na podrážce rozšlápnutý trilobit? Kdo a kdy ho mohl rozšlápnout? Nehledě na to, že na kalifornské pláži byl spatřen živočich vypadající jako trilobit ještě v roce 1975...
- V národním parku, kde žili dávní Anasáziové, byl nalezen skalní obraz, kde jsou zachyceny postavy lidí vedle dvou různých dinosaurů, jejichž podoba byla identifikována až v roce 1877. Anasáziové obývali tuto oblast mezi roky 700 – 1500 a věděli o tom své...

Všechny rozpory mezi nálezy, jejichž datování lze logicky odvodit ze souvislostí a nikoli zkostnatělými „vědeckými“ teoriemi lze vysvětlit tak, že opakované přírodní katastrofy několikrát způsobily zásadní změny na Zemi. Jejich příčinou mohla vždy být kosmická katastrofa, jako byl rozpad planety Maldek obíhající mezi Marsem a Jupiterem. Kromě pásu asteroidů je dalším důkazem např. akkadský pečetní váleček starý asi 4500 let, na kterém jsou zobrazeny všechny planety Sluneční soustavy, včetně Pluta, který byl astronomy objeven až v roce 1930. Astronomové to pokládali za kuriozitu nebo nesmysl, protože tam byla v patřičné poloze zobrazena jim neznámá planeta, kterou nazvali Tiamat, na místě mezi Marsem a Jupiterem (kde je nyní pás asteroidů).

Řecký filosof Platón líčí vyprávění egyptského kněze ze Sais, že Héliův syn Faethón nezvládl jízdu jeho nebeským vozem a vychýlil dráhy nebeských těles. Podle knihy Antona Parkse se při té příležitosti měsíc planety Tiamat stal planetou Venuší, když se po zničení Země usadil na její oběžné dráze. Babyloňané říkali zničené planetě Marduk, Sumeřané Nibiru a největší část této zničené planety se prý stala planetou Zemí. Tomu odpovídá i text Bible, kde se v úvodu Genesis říká: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi,“ což mělo být z originálního textu správně přeloženo: „Z toho, co bylo na počátku byla stvořena Země,“ tedy vznikla z pozůstatků předchozí planety Tiamat...

Dnešní astronomové připouštějí existenci další planety, která obíhá Slunce po velmi protáhlé dráze, i když i Pluto se během oběhu přibližuje ke Slunci blíže jako planeta Neptun

(protíná 2x jeho dráhu). Může tak jít o planetu, kterou zachytilo Slunce během její pouti z vnějšího vesmíru.

Pokud se událost výše popisovaná nestala před miliony let, ale v historiky zachycené době, musí to být popisováno v různých pověstech a bájích, prakticky u všech národů na Zemi. Takové pověsti zahrnují vždy všemocného Boha, jakým je u Řeků Zeus, u Islandců Odin, u starých Slovanů Perun, u Germánů Wotan, u Babyloňanů Marduk a u Hinduistů Šiva, zobrazovaný vždy s blesky v ruce, které metá na nezdárné pozemšťany.

V době kosmické katastrofy se zřejmě Země „převrátila“, takže západ se stal východem, sever jihem a naopak. Rovněž tohle pověsti popisují, včetně toho, že se změnila oběžná doba Země, tedy délka roku, oběh Měsíce a sklon zemské osy ovlivnil střídání ročních dob, podnební pásma atd.

Toto vše popisuje Immanuel Velikovski ve své knize „Srážka světů“. Stejným tématem se zabývali i Konfucius, Ovidius, Homér, Lúkianos, Eratosthenés, Babyloňané a další. Kosmologická představa, že planety Sluneční soustavy putují po miliony let po stejných drahách, tak pomalu bere za své. Je zřejmé, že popisované kosmické vlivy měly devastující vliv na naši planetu již několikrát, jak popisují Indiáni kmene Hopi, kteří tvrdí, že jsme již čtvrtým světem, tedy prostředním z celkových sedmi, takže 3 přírodní katastrofy nás teprve čekají. První svět byl zničen ohněm (atomovým?), druhý zimou (když se naklonila zemská osa?), třetí vodou při potopě světa (po dopadu asteroidu?) a zničení současného světa je zřejmě také neodvratné...

Je velmi pravděpodobné, že celá historie osídlení Země a vývoj rostlinstva a živočichů byl odlišný od toho, jak nám doposavad říkají oficiální vědecké teorie. Můžeme zapomenout na veškeré datování epoch, na Darwinovou vývojovou teorii druhů a snažit se spíše správně pochopit staré pověsti a báje, případně veškeré nazařaditelné archeologické a paleontologické nálezy, které jsou v rozporu s vědeckou teorií. Empirické poznání musí mít přednost před vědeckou fabulací.

Pokud nemáme očitě doklady historie, připusťme, že mimozemské civilizace, které nás odjakživa pozorují, jako naši stvořitelé, co se dožívají věku tisíců let, umožňující tedy spojitě poznání historie, nám naši minulost již mnohokrát vyložili. Bohužel jen několika kontaktérům, kteří dostali za úkol to sdělit veřejnosti, což se jim z pochopitelných důvodů nepodařilo. Je jen málo důvěřivců nebo věřících, kteří tuší, že všechno je jinak...!

Doporučená literatura:

Hans Joachim Zilmer – Omyly v dějinách Země

„ „ „ - Evoluce podvod století

Immanuel Velikovski – Ztráta paměti lidstva

© Jan Pavlík, 5. 3. 2017